

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

po rozpoznaniu w dniach 29 kwietnia 2014 r., 15 lipca 2014 r. i 20 listopada 2014 r.

sprawy

T. B. (1), syna B. i E. z domu W., urodzonego w dniu (...) w B.

oskarżonego o to, że

I. podał nieprawdę w okresie od 25.02.2008r. do 27.07.2009r. w deklaracjach VAT-7 za okres od stycznia 2008 r. do stycznia 2009 r. oraz od marca 2009 r. do czerwca 2009 r. złożonych w Urzędzie Skarbowym w W. przez T. B. (1)zam. W., ul. (...) wskutek zaniżenia podatku należnego w miesiącach od stycznia 2008 r. do stycznia 2009 r. oraz od marca 2009r. do czerwca 2009r. o łączną kwotę 439.634,74 zł w wyniku nie wykazania obrotu uzyskanego z tytułu sprzedaży w wysokości 439.634,74 zł za pośrednictwem portalu internetowego Allegro (nick V_ (...) i (...)), wbrew przepisowi art. 2 pkt 22, art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 7 ust 7, art. 15 ust. 1 i 2, art. 29 ust. 1 i 2, art. 86 ust. 1 i 2 pkt 1 lit. a, art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54 poz. 535 ze zm.), co skutkowało uszczupleniem podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 79.336 zł, w tym w styczniu 2008r. w kwocie 9.607 zł, w lutym 2008r. w kwocie 6.034 zł, w marcu 2008r. w kwocie 4.340 zł, w kwietniu 2008r. w kwocie 7.690 zł, w maju 2008r. w kwocie 9.311zł, w czerwcu 2008r. w kwocie 4.372 zł, w lipcu 2008 r. w kwocie 4.074 zł, w sierpniu 2008r. w kwocie 6.179 zł, we wrześniu 2008r. w kwocie 6.248 zł, w październiku 2008r. w kwocie 3.630zł, w listopadzie 2008r. w kwocie 3.758 zł, w grudniu 2008 r. w kwocie 4.314 zł, w styczniu 2009r. w kwocie 3.972, w marcu 2009 r. w kwocie 2.863 zł, w kwietniu 2009 r. w kwocie 1.439 zł, w maju 2009r. w kwocie 1.221 zł i w czerwcu 2009r. w kwocie 284 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w związku z art. 6 § 2 kks

II. nie prowadził ewidencji obrotu i kwot podatku należnego w W. przy ul. (...) przy zastosowaniu kasy fiskalnej w okresie od 01.04.2008r. do 30.06.2009r. w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży internetowej, wbrew art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54 poz. 535 ze zm.) i § 3 ust. 3 pkt 4 i 5 rozporządzenia Min Fin. z dnia 20.12.2007r. w sprawie kas fiskalnych (Dz. U. nr 245 poz. 1807) oraz § 3 pkt 5 rozporządzenia Min. Fin. z dnia 28.11.2008 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące oraz warunków ich stosowania (Dz. U. nr 212 poz. 1338),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 60 § 1 kks

I. **uznaje oskarżonego T. B. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu słowa „o łączną kwotę 439.634,74 zł”, to jest za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks wymierza mu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 70 zł;**

II. uznaje oskarżonego T. B. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 60 § 1 kks i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 30 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 70 zł;

III. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 20 § 2 kks i na podstawie art. 39 § 1 kks łączy wyżej orzeczone kary grzywnien i wymierza oskarżonemu karę łączną 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 70 zł;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych i od opłaty.

Sygn. akt **VII K 494/13**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. (1) prowadził zarejestrowaną działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo – Usługowa (...) z siedzibą w W. przy ul. (...). Był również zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług.

Na internetowym portalu aukcyjnym Allegro prowadzonym przez (...) Sp. z o.o. T. B. (1) posiadał zarejestrowane dwa konta o nazwach V_ (...) oraz (...), za pomocą których prowadził działalność gospodarczą i dokonywał sprzedaży towarów – przede wszystkim sprzętu elektronicznego.

Od dnia 8 stycznia 2001 r. do 29 grudnia 2008 r. T. B. (1), korzystając z konta V_ (...), przeprowadził 629 aukcji, w których występował jako sprzedający.

Od dnia 2 kwietnia 2004 r. do 21 lipca 2009 r., korzystając z konta (...), T. B. (1) przeprowadził 279 aukcji, w który występował jako sprzedający.

W okresie od 1 stycznia 2008 r. do 9 czerwca 2008 r., korzystając z obu kont, T. B. (1), jako sprzedający, przeprowadził 226 aukcji, z czego w co najmniej 212 przypadkach kupujący otrzymał kupiony towar i uiścił zapłatę T. B. (1).

Łącznie w powyższym okresie T. B. (1) z tytułu sprzedaży towarów uzyskał przychód w kwocie 439.634,74 zł, od którego nie uiścił podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 79.336 zł, w tym w miesięcznych kwotach:

- w styczniu 2008 r. – 9.607 zł,
- w lutym 2008 r. – 6.034 zł,
- w marcu 2008 r. – 4.340 zł,
- w kwietniu 2008 r. – 7.690 zł,
- w maju 2008 r. – 9.311 zł,
- w czerwcu 2008 r. – 4.372 zł,
- w lipcu 2008 r. – 4.074 zł,
- w sierpniu 2008 r. – 6.179 zł,
- we wrześniu 2008 r. – 6.248 zł,

- w październiku 2008 r. – 3.630 zł,
- w listopadzie 2008 r. – 3.758 zł,
- w grudniu 2008 r. – 4.314 zł,
- w styczniu 2009 r. – 3.972 zł,
- w marcu 2009 r. – 2.863 zł,
- w kwietniu 2009 r. – 1.439 zł
- w maju 2009 r. – 1.221 zł,
- w czerwcu 2009 r. – 284 zł.

Ponadto w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą - internetową sprzedażą towarów, T. B. (1) nie prowadził ewidencji obrotu i kwot podatku należnego.

Dowód:

- decyzja, k. 2-27,
- wydruki z aukcji, k. 39-45, 98-154,
- informacji Izby Skarbowej w P., k. 46-57,
- protokół kontroli, k. 63-69,
- historia rachunku, k. 74-78,
- zestawienie sprzedaży, k. 79-82,
- informacja Komendy Głównej SG, k. 88-90,
- umowy kupna – sprzedaży, k. 92-97,
- decyzja, k. 161-168,
- postanowienie WSA we W., k. 175-176,
- deklaracje VAT-7, k. 181-217,
- decyzja Naczelnika US w W., k. 225-227,
- umowa, k. 241-242,
- wyjaśnienia T. B. (1), k. 360-361,
- zeznania T. M., k. 364, 239,
- zeznania T. W., k. 364-365, 233-238.

W toku postępowania oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i złożył wyjaśnienia przed sądem.

Sąd zważył:

W świetle zgromadzonych dowodów sprawstwo, wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu wyrokiem czynów nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny, sąd oparł się na dowodach z dokumentów, zeznań świadków oraz wyjaśnieniach oskarżonego.

Wyjaśnieniom oskarżonego dano wiarę jedynie w tej części, w której pokrywały się one z ustalonym przez sąd stanem faktycznym.

Oskarżony stwierdzał, że urząd błędnie zakwalifikował prowadzoną przez niego wyprzedaż przedmiotów „z domu” jako działalność gospodarczą. Nadto, wg oskarżonego, sprzedawane przedmioty były w zasadzie „złomem”, a kupił je, gdyż „chciał je posiadać”.

Na wstępie zauważyć należy, że oskarżony nie złożył skutecznie odwołania od prawomocnej decyzji ustalającej wymiar podatku w kwotach przypisanych w wyroku.

Twierdzenia oskarżonego o tym, że sprzedawany przez niego sprzęt był niskiej wartości, stoją w sprzeczności z wydrukami z aukcji, z których jasno wynika, że oskarżony sprzedawał pełnowartościowy sprzęt elektroniczny, często nowy. Nadto oskarżony wykazywał w zeznaniach podatkowych niskie przychody, bądź też stratę lub nie wykazywał w ogóle żadnych przychodów. Co za tym idzie uznać należy, że nie miał takich zdolności nabywczych, aby zgromadzić taką ilość sprzętu.

Na dowód tego, że sprzęt kupowany był do własnego użytku, oskarżony przedłożył do akt umowy kupna – sprzedaży. Po ich zweryfikowaniu okazało się jednak, że wyszczególnieni w umowach kontrahenci oskarżonego nie istnieją. Nadto daty, w których oskarżony przekraczał granicę państwową nie odpowiadały datom, w których miały być zawierane umowy.

Poza powyższymi w toku sprawy nie zaistniały żadne dowody potwierdzające fakt używania przez oskarżonego sprzedawanych przedmiotów. Przeczy temu również ich ilość i często tożsamość rodzajowa.

Nie można było również uznać, że prowadzoną przez oskarżonego sprzedaż błędnie zakwalifikowano jako prowadzenie działalności gospodarczej.

Po pierwsze na to, że działalność ta stanowiła główne źródło dochodu wskazuje ilość przeprowadzonych przez oskarżonego aukcji i wysokość osiągniętych z tego tytułu przychodów. Oskarżony działalność tę prowadził w sposób zorganizowany, ciągły i profesjonalny.

Ponadto w tym samym czasie oskarżony osiągał niższe przychody z prowadzonej przez siebie „głównej” działalności gospodarczej, tj. działalności usługowej.

Tym samym uznać należało, że prowadzona przez oskarżonego sprzedaż internetowa miała charakter zarobkowy i prowadzona była w ramach działalności gospodarczej.

Powyższe ustalenia w pełni potwierdził w swoich zeznaniach świadek T. W. – inspektor kontroli skarbowej, który przeprowadzał kontrolę działalności oskarżonego.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Działalność gospodarcza obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody. Działalność gospodarcza obejmuje w szczególności czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych (ust. 2).

Opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegają odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terenie kraju, niezależnie od tego, czy czynności te zostały wykonane z zachowaniem warunków i form określonych przepisami prawa (art. 5 ust. 1 i 2 wyżej cytowanej ustawy).

Za uznaniem oskarżonego za podatnika nie stał na przeszkodzie fakt zarejestrowania przez niego działalności wyłącznie w zakresie świadczenia usług. Działalność oskarżonego w zakresie sprzedaży miała charakter ciągły i zorganizowany i należy przyjąć, że prowadzona była w ramach działalności gospodarczej, bez względu na to, jakiego rodzaju działalność oskarżony zadeklarował.

Jak ustalono wyżej, oskarżony sprzedawał na aukcjach sprzęt nowy, jak też i używany, jednak nie w tym sensie, aby sprzęt ten zakupił na własny użytek i użytkował sam.

W powyższym wypadku podstawę opodatkowania stanowić winna marża z jaką oskarżony sprzedawał kupione towary, pomniejszona o kwotę podatku – art. 120 ust. 4 ustawy – przy czym podatnik musiał nabyć sprzedawane przedmioty od podmiotów wymienionych w art. 120 ust. 10 ustawy.

Tymczasem, jak już ustalono wyżej, wskazane przez oskarżonego podmioty, od których rzekomo zakupił odsprzedawany sprzęt, nie istnieją. W toku postępowania nie zaistniał zaś żaden inny dowód wskazujący na źródło nabycia przez T. B. (1) sprzedawanych towarów. Co za tym idzie nie można było ustalić z jaką marżą oskarżony dokonywał sprzedaży i zasadnym było zastosowanie przez organy podatkowe ogólnej zasady opodatkowania opisanej obecnie w art. 29a ust. 1 ustawy, zgodnie z którą podstawą opodatkowania jest wszystko, co stanowi zapłatę, którą dokonujący dostawy towarów lub usługodawca otrzymał lub ma otrzymać (...)

Tak, jak i w postępowaniu administracyjnym, uznano, że w przypadkach, w których po przeprowadzeniu aukcji nastąpił zwrot zapłaty lub zwrot prowizji serwisu (...), nie doszło do skutecznego przeprowadzenia transakcji.

W tym stanie rzeczy na podstawie analizy rachunku bankowego oskarżonego oraz analizy przeprowadzonych przez oskarżonego transakcji internetowych ustalono kwoty przychodu, wyszczególnione również na k. 9 akt w prawomocnej decyzji dyrektora (...) i przy zastosowaniu stawki podatku 22 % zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, wyliczono należny podatek opisany w zarzucie, części wstępnej wyroku oraz w powołanej wyżej decyzji na k. 18 – 26 akt.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, mając na uwadze poczynione przez sąd rozważania, uznać należało, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa skarbowego opisanego w art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, tj. składając organowi podatkowemu deklaracje, podawał w nich nieprawdę, tj. ukrywał przychody osiągnięte z działalności polegającej na sprzedaży towarów przez internet, narażając tym samym podatek na uszczuplenie.

Z zeznań świadka T. M. – księgowej oskarżonego – wynikało, że również jej oskarżony nie informował o prowadzeniu działalności polegającej na sprzedaży internetowej.

Oskarżony nie prowadził nadto ewidencji w zakresie w/w działalności, tj. nie ewidencjonował sprzedaży sprzętu elektronicznego.

Podatnicy, z wyjątkiem podatników wykonujących wyłącznie czynności zwolnione od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 lub przepisów wydanych na podstawie art. 82 ust. 3 oraz podatników, u których sprzedaż jest zwolniona od podatku na podstawie art. 113 ust. 1 i 9, są obowiązani prowadzić ewidencję zawierającą: kwoty określone w art. 90, dane niezbędne do określenia przedmiotu i podstawy opodatkowania, wysokość podatku należnego, kwoty podatku naliczonego obniżające kwotę podatku należnego oraz kwotę podatku podlegającą wpłacie do urzędu skarbowego lub zwrotowi z tego urzędu oraz inne dane służące do prawidłowego sporządzenia deklaracji podatkowej, a w przypadkach określonych w art. 120 ust. 15, art. 125, art. 130d, art. 134 oraz art. 138 - dane określone tymi przepisami niezbędne do prawidłowego sporządzenia deklaracji podatkowej (art. 109 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług).

Ponadto oskarżony nie prowadził rejestracji sprzedaży przy pomocy kasy rejestrującej – zgodnie z art. 111 ust. 1 cytowanej ustawy.

Tym samym oskarżony dopuścił się również popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 60 ust. 1 kks, bowiem wbrew obowiązkowi nie prowadził księgi podatkowej, za którą w myśl art. 53 § 21 kks uznaje się również zapis kasy rejestrującej.

Sąd dał zatem wiarę obciążającym oskarżonego dowodom, które stały w sprzeczności z wyjaśnieniami nie przyznającego się do winy oskarżonego. W szczególności dano wiarę dowodom z dokumentów oraz zeznaniom świadka T. W., których oskarżony w żaden sposób nie zakwestionował.

Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych 50 i 30 stawek dziennych grzywny oraz kary łącznej 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki w dolnych jej ustawowych granicach na kwotę 70 zł.

Tak wymierzona kara, zdaniem sądu, uznać należy za łagodną. Sąd wziął pod uwagę niekaralność oskarżonego oraz jego aktualną sytuację osobistą i majątkową. Wymierzona kara jest wystarczającą reakcją na zachowanie oskarżonego i winna skłonić oskarżonego do nie naruszania przepisów podatkowych w przyszłości.

Zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, mając na względzie obciążający oskarżonego obowiązek alimentacyjny oraz zobowiązanie do zapłaty zaległego podatku.